

Бъдещето без поезия

Поезията няма смисъл. Що е поезия?

Едно: ритъмът на кръвоносните съдове, ритъмът на съзнанието, повтарящите се движения на очите, поклащанията и изтръпването на тялото, цикличността и *неповторимостта* на: - времето, метеорологичните прогнози и сърцето... всичко това. Поезията е отмерване, неговото нарушаване и напрежението в езика; докато той не изпръхне. Поезията е метрология на словото и ключовата дума тук е *ритъм*. Затова редовете може да са къси; затова притежаваме метрика и понякога има рими; затова пунктуацията и интонацията са толкова важни; а *стиховете-като-поток* улавят времето.

Две: формата на ушната мида, формата на чувствата, външният ръб на тялото, дялкането на дървесни пръчки и заводски скулптури, обрисувването на облаците и границите на вятъра, земемерството и *неописуемостта* на: - пространството, сферите на телата, небесата... всичко заедно. Поезията е обхващане, изплъзване и лекота в езика; докато той не се разцепи. Поезията е геометрията на словото и ключовата дума тук е *форма*. Затова редовете може да са подравнени; затова имаме усещане за цялост; затова има безкрайност в едното, както и празнини по страниците; затова може и да няма заглавие, а *стиховете-като-поток* изпълват пространството.

Има ли поезията бъдеще, след като няма настояще?

[универсално]: Поезията никога не е имала бъдеще, защото в своя най-примитивен и дълбок пласт тя е извън историята. Тя е налудният тъпан на безсмислието. И така универсалното е *непрекъснато ирационално*.

[социално]: Поезията няма друго бъдеще и настояще освен през детското наизустяване: стихчетата на езика, ритмичността на играта и римите на приказното: от ушите към устата. В своята социална форма това е детска градина и семейни приспивни ноци. Затова поезията е само и единствено за деца. И тогава социалното е *винаги невинно*.

[регионално]: Но около поезията се увива един голям страх, една скрита мъка и едно поетическо напрежение: „кой да я чете, как да я спасим?”. Това издава особената ни маргиналност и тясна гилдийност; а всъщност поезията е неспасяема и ненужна; от нея няма излаз, само смях. Затова и собственото регионално е *вечно остаряващо*.

[телеологично]: А целта ѝ; каква е целта на поезията? Тя всъщност се стреми към смисъл, единствено към чистия смисъл. Така че поезията е нашата *всеобща и постоянна далечина*.

...и в тази далечина няма никакво бъдеще.